

Ο θάνατος του Θεού, ο θάνατός μου και η Ανάσταση

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

[Γερόντισσα Παρακλήτη, Δρ. Θεολογίας, Ιερά Σκήτη Αγίας Μαρίας Μαγδαληνής Λητής](#)

Το μεγαλείο της Μεγάλης Παρασκευής και του Μεγάλου Σαββάτου έγκειται στο γεγονός, που δεν το σηκώνει καμία ανθρώπινη λογική, ότι δηλαδή πεθαίνει ο Υιός του Θεού. Σε έναν πόλεμο παραδείγματος χάριν, από το μέγεθος της καταστροφής καταλαβαίνουμε πόσο τραγική είναι η κατάσταση. Κάπως έτσι και εδώ! Για να σταματήσει η μεγάλη καταστροφή στην ανθρώπινη ιστορία πέθανε ο Θεός. Για να μην έχουμε εμείς έναν θάνατο σαν το θάνατο των ζώων ή των φυτών, για να έχουμε συνέχεια, για να έχουμε ανάσταση και σωτηρία. Για να μην είναι ο θάνατός μας αιώνιος, πέθανε ο Θεός!

Όμως στο εδώ και τώρα στη γη πώς ζούμε; Μερικές φορές ζούμε σαν να μην είχε πεθάνει, ή αναστηθεί ο Χριστός.

Πολλές φορές ζούμε ως νεκροί ψυχικά και πνευματικά. Αρκετά κομμάτια - τραύματα της ψυχή μας δεν τα αναγνωρίζουμε, δεν ξέρουμε πολλές φορές τις ρίζες των προβλημάτων μας. Συνειδητά ή υποσυνείδητα θα τα θάψουμε χωρίς να προβληματιστούμε αν αυτό είναι καλό ή όχι; Και το θάψιμο αυτό οδηγεί σε

ανάσταση σαν το κόκκο του σίτου ή σε άλλες μεγαλύτερες ταραχές; Ή, αν ίσως σκεφτούμε διαφορετικά θα μπορούσαμε να τα φροντίσουμε και να τα αναγνωρίσουμε; Βέβαια αυτό προϋποθέτει κόπο, αυτό είναι πνευματικό και ψυχικό μαρτύριο. Είναι ωστόσο μαρτύριο προς τη δόξα των μαρτύρων, δρόμος προς τον Γολγοθά και την Ανάσταση, ή απλά ζούμε με αυτά τα κουβαλάμε χρόνια μέσα μας; Αντιδρούμε με αυτά και θεμελιώνουμε σχέσεις με τους άλλους πάνω σε ό,τι έχουμε θαμμένο μέσα μας; Και έτσι βλέπουμε την ζωή μας πίσω από αυτά. Γίνονται οι συζητήσεις μας, οι εξομολογήσεις γύρω από τα προβλήματα, χωρίς να έχουμε επαφή με την ρίζα των προβλημάτων. Και έτσι μπορεί να μεγαλώσει η ρίζα και ο ξεριζωμός της κατόπιν θα είναι πολύ δύσκολος και η θεραπεία των πληγών που αφήνει θα χρειαστεί πολύ χρόνο και κόπο.

Αν βρισκόμαστε σε μια τέτοια κατάσταση, πώς είναι δυνατόν να μας αγγίξει ο θάνατος του Θεού; Πώς μπορούμε να έχουμε και εμείς Ανάσταση; Όλοι ευχόμαστε «Καλή Ανάσταση»! Υπάρχει επίγνωση ποια Ανάσταση ευχόμαστε; Να βγούμε απλά από μία κακή συνήθεια; Να βγούμε από μια δύσκολη συνθήκη; Να μην αμαρτάνουμε ξανά το ίδιο; Ο καθένας από μας βιώνει την Ανάσταση προσωπικά ανάλογα από πού βρίσκεται πνευματικά και ψυχικά μέσα του. Όπως ο όχλος στην εποχή του Χριστού, καθένας από όλους όσοι τον προσέγγιζαν κάτι δικό του σκεφτόταν!

Αν αποφασίσουμε να ακολουθήσουμε τον Γολγοθά του Χριστού μέσα από την ανάβαση του δικού μας Γολγοθά, μόνο εκεί μπορεί να βρεθεί ανακούφιση σε ό,τι ζούμε. Γιατί ξέρουμε ότι μόνος ο Χριστός τα βίωσε όλα και μόνο με αυτόν τον τρόπο θα αντέξουμε το δρόμο. Αν βρεθούμε σε Γολγοθά χωρίς να ακολουθούμε τον Γολγοθά του Χριστού θα είναι δύσκολο να έχουμε πρώτον αντοχή και δεύτερον ανάσταση.

Στον Γολγοθά μας θα χρειαστεί να κατανοήσουμε τι είναι αυτά που τα σηκώνουμε για να τα σταυρώσουμε με τον Χριστό. Λέμε πολλές φορές ότι έχω ένα σταυρό, σηκώνω σταυρό στην ζωή μου. Καθένας από μας έχει γευθεί τι σημαίνει πόνος, αδικία, και πολλά άλλα του σταυρού. Μπορεί η δική μας σταύρωση να είναι μία αυθεντική αυτογνωσία, γιατί το να δούμε ποιοι είμαστε δεν είναι εύκολο πράγμα. Πολλές φορές ο πιο δύσκολος Γολγοθάς είναι η αυτογνωσία. Η αυτογνωσία δεν είναι ανακάλυψη κάποιων λογισμών ή σκέψεων μόνο. Είναι ταξίδι ολόκληρο όπου μέρα με την μέρα αποκτάμε μία αυθεντικότητα, θα ξέρουμε τι μας γίνεται και θα ξέρουμε αν οι αντιδράσεις μας είναι μία παθολογική κατάσταση που ζούμε χρόνια ή είναι κάτι άλλο. Έχουμε άραγε μία επαφή με τον εσωτερικό μας κόσμο; Ή απλά ζούμε μηχανικά; Η αυθεντικότητα καθρεφτίζει τι είδους συμφωνία έχουμε μέσα μας μεταξύ του θελήματος και των πράξεων, μεταξύ των συναισθημάτων και των σκέψεων ή μεταξύ των πρέπει και των θέλω, ή μεταξύ της ορθόδοξου φρονήματος

και ήθους και της κοινωνικής ελευθερίας. Τι συμφωνία έχουμε μεταξύ αυτού που μας εκφράζει αυθεντικά και αυτού που το υιοθετήσαμε χωρίς να είναι κάτι από μέσα μας αληθινό. Τι συμφωνία έχουμε μεταξύ της πίστης μας και της κοινωνίας πίστεως, μεταξύ του πώς θα φαινόμαστε και του πως είμαστε εν πράγματι. Αυτή η πορεία της αυθεντικότητας είναι πορεία του Γολγοθά και του Σταυρού. Η συμφωνία είναι και κάθαρση. Όταν χάνεται η αυθεντικότητα χάνεται η ταυτότητα, όταν δεν είμαστε αυτοί που μας έπλασε ο Θεός, όταν χάνουμε αυτό το θαυμαστό χειροποίητο του Θεού και πάμε να υιοθετήσουμε άλλες εικόνες είτε των άλλων ανθρώπων είτε των άλλων αξιών χωρίς να μας εκφράζουν, μόνο επειδή θέλουμε μία αποδοχή, γινόμαστε μετά προϊόντα ενός εργοστασίου, όλοι είμαστε το ίδιο, εκεί χάνεται η μοναδικότητα και η προσωπικότητα.

Ο Χριστός ο αυθεντικός Θεός, ήταν ο Μόνος που ήξερε τι γινόταν μέσα Του και έξω Του. Δεν ασχολήθηκε με τα δικά Του, σταθερός στην αποστολή του, σκεπτόταν μόνο πώς θα σώσει τον άνθρωπο. Αναγνώρισε πού πηγαίνει, αναγνώρισε τι ποτήρι θα πιεί. Όμως τα έβαλε όλα στην άκρη και προχώρησε γιατί ήθελε την λυτρωτική θεραπεία του ανθρώπινου γένους. Στα μεγάλα γεγονότα της μεγάλης εβδομάδας συναντάμε στο τέλος την μεγάλη Παρασκευή τον Νικόδημο. Ο Νικόδημος όπως ξέρουμε εμφανίζεται στο τέλος με τον Ιωσήφ όπως τον βλέπουμε στην πυρογραφία από την πρωτότυπη φωτογραφία του Γάλλου τεχνίτη Gustav Dore . Ψέλνουμε εξαιρετικά και πολύ κατανυκτικά στην ακολουθία της αποκαθήλωσης: «Πώς σε κηδεύσω Θεέ μου!». Σε αυτή την ακολουθία βλέπουμε το μεγάλο γεγονός που είπαμε στην αρχή! Πέθανε ο Θεός. Θα τον θάψουν. Εδώ βλέπουμε την γέννηση του Νικοδήμου εν Πνεύματι και την προσωπική του ανάσταση. Μπροστά στα φοβερά πάθη και γεγονότα, στην κρίσιμη ώρα στη ζωή του Χριστού, την ώρα που όλοι ήταν φοβισμένοι, έρχεται να θάψει τον Χριστό με τα χέρια του.

Βρήκε το θάρρος και πήρε την απόφαση. Ήταν ο κρυφός μαθητής. Συναντούσε τον Χριστό κρυφά. Όμως στην κρίσιμη στιγμή ήταν ο άνθρωπος του Θεού. Η αυθεντική αγάπη του Χριστού του έκανε να φανερώσει και την δική του αλήθεια και την αγάπη του προς τον Χριστό.

Τελικά τι μας αγγίζει από όλα αυτά; Θα έχουμε και εμείς μία αναστάσιμη απόφαση για να φανερώσουμε την δική μας αλήθεια; Ή έχουμε συνηθίσει κάτι άλλο και η αλλαγή θα χρειαστεί κόπο, αίμα και ιδρώτα; Η ανάσταση χρειάζεται αυθεντικότητα, αυτογνωσία και το θάρρος της απόφασης. Αυτά είναι στοιχεία της ελευθερίας και της πραγματικής χαράς ιδιαίτερα όταν τα βιώνουμε προσωπικά και όχι σαν μία ευχάριστη σκέψη μόνο.

Ο Χριστός γνώριζε τον θάνατό Του, τον αποδέχτηκε, ο θάνατός Του ήταν το πλήρωμα της αποστολής Του. Εμείς τι θάνατο ζούμε από τώρα; Και πώς μπορούμε

να προετοιμάσουμε τον σωματικό μας θάνατο; Αποδεχόμαστε να θάψουμε εκείνα τα νεκρωμένα κομμάτια μας που χρειάζονται ανάσταση; Αυτή η μέρα θα είναι μέρα που θα αποφασίσουμε να μάθουμε πώς θα ζήσουμε από εκεί και πέρα και σε ποια βάση ή θα μείνουμε στις συγκινητικές ώρες ή στιγμές των ακολουθιών; Αυτή η μέρα θα μας γεννήσει εν Πνεύματι και Αληθεία ως τέκνα της Ανάστασης όπως έγινε με τον Νικόδημο;

Ο Χριστός πέθανε για να εξάγει τον άνθρωπο από την τραγική κατάσταση στην οποία είχε φτάσει. Κατάσταση νεκρότητας και απόλυτου εγκλεισμού στο εγώ που τον καθιστά κλειστό «κεκκονιαμένον» τάφο, με νεκρωμένη κάθε δυνατότητα επαφής ή κοινωνίας, πριν ακόμη πεθάνει. Γιατί αυτή ήταν η τραγική κατάσταση των Ιουδαίων και Φαρισαίων που σταύρωσαν τον Χριστό τελικά. Και αυτή είναι η κατάσταση πολλών από εμάς που ενώ την ψέγουμε μέσα από τους θαυμάσιους ύμνους της Μεγάλης Εβδομάδας, τελικά τον δρόμο των Φαρισαίων και των Ιουδαίων ακολουθούμε. Ο Θεός μας καλεί στην ζωή της αναστάσεως, όχι του θανάτου, όμως στον θάνατό Του καθρεφτίζεται η δική μας θανατηφόρα κατάσταση. Μας έπλασε για το «περισσόν ζωής», όπως λέει ο Ιωάννης ο Ευαγγελιστής και εμείς περιοριζόμαστε στο έλασσον, σε μία ανεπαρκή επιβίωση. Η πτώση του ανθρώπου και ο αποχωρισμός του από τον Θεό μας αρρώστησε πνευματικά και ψυχικά με αποτέλεσμα να φτάσουμε σε αυτό που είμαστε. Και στην εποχή μας ζούμε μεγάλα γεγονότα, πανδημίες, πολέμους, αυτοκτονίες, ανθρωποκτονίες, ανθρώπινη μοναξιά, φόβους, άγχη, καταθλίψεις και κλπ. Στην σκοτεινή αυτή πραγματικότητα φαίνεται να μην υπάρχει φως. Ίσως όμως θα μπορούσαμε φέτος να κοιτάξουμε πιο καθαρά στην μέση αυτής της εικόνας, και να δούμε ότι εκεί ακριβώς είναι παρών ο Εσταυρωμένος Χριστός. Αυτή η μέρα συνοψίζει όλη την ανθρώπινη ιστορία. Ας διαλέξουμε να γράψουμε μία άλλη δική μας ιστορία και να μην αφήσουμε τον Εσταυρωμένο μόνο στον Σταυρό, αλλά να βρούμε το θάρρος του Νικοδήμου, του κρυφού, αλλά αληθινού μαθητή. Αμήν.

Από τη Σκήτη της Αγίας Μαρίας Μαγδαληνής ευχόμαστε σε όλους, Καλή Ανάσταση!

***Οι εικονιζόμενες πυρογραφίες προέρχονται από το εργαστήριο της Ιεράς Σκήτης Αγίας Μαρίας Μαγδαληνής στην Λητή Λαγκαδά.**

<https://bit.ly/39d6CZd>